

УДК 336.13.051:338.434

ВПЛИВ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ НА ІНВЕСТИЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ В РЕГІОНАХ

В.В.КОВАЛЬОВ – аспірант, Херсонський ДАУ

Регулювання інвестиційного процесу в державі з ринковою економікою здійснюється :

- через державну інвестиційну політику, яка визначає підтримку пріоритетних напрямків розвитку економіки;
- через індикативне планування певних показників та встановлення нормативів регулювання інвестиційного процесу;
- шляхом забезпечення належного функціонування угоднo-правової системи;
- через порядок надання дозволу на виконання будівельних робіт.

За умов активізації інвестиційного процесу як передумови виходу із кризи, то ця активізація не можлива без державної підтримки.

Інвестиційна діяльність – це сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій.

За макроекономічні і мікроекономічні сприяння інвестиційної діяльності відповідають органи державної влади країни. У розпорядженні держави є важелі як прямої дії у вигляді централізованих державних капіталовкладень в об'єкти загальнодержавного значення, розвиток державного сектору економіки, так і непрямі засоби регулювання інвестиційного середовища за рахунок бюджетної та грошово-кредитної політики.

Бюджетні важелі – це встановлена державою система різних видів податків, що практично визначають таку систему перерозподілу доходів підприємств і громадян країни, яку держава вважає оптимальною для формування прибуткової частини бюджету та збереження у підприємств і підприємців ринкових стимулів до роботи та отримання прибутків.

Грошово-кредитна політика держави впливає на інвестиційні умови, регулюючи грошовий обіг і роботу банківської системи, яка, по суті, репродукує збільшення коштів в економічній системі.

Запропонуємо загальну схему важелів державного регулювання умов інвестиційної діяльності. (рис.1)

Рисунок 1. Важелі державного регулювання умов інвестиційної діяльності

Стосовно мікроекономічного рівня державного регулювання інвестиційної діяльності, то держава повинна в першу чергу акцентувати свою увагу на регіональній політиці.

Регіональна політика держави – це:

- сфера діяльності держави щодо управління політичним, економічним та соціальним розвитком окремих територій країни, виходячи із загальнодержавних інтересів;
- соціально-економічна політика окремих регіонів, спрямована на реалізацію певних цілей та завдань, виходячи із внутрішніх потреб і наявних ресурсів.

Поєднання цих двох аспектів забезпечує раціональну регіональну соціально-економічну політику держави (рис.2).

Рисунок 2. Раціональна регіональна соціально-економічна політика держави

Основні цілі та завдання регіональної політики держави формуються з урахування проблем в регіонах:

- економічних;
- фінансових;
- соціальних;
- екологічних.

Складові економічної і фінансової регіональної політики:

1. Забезпечення економічної самостійності областей через узгодження загальнодержавних інтересів та економічних пріоритетів з регіональними і місцевими;

2. Раціональне розміщення продуктивних сил, реалізацію переваг територіального поділу праці;

3. Стимулювання надходження фінансових ресурсів, довгострокових інвестицій у найдинамічніші області, які здатні прискори-

ти зростання національної економіки та сприятимуть реструктуризації економіки в цілому;

4. Активізацію розвитку депресивних регіонів;
5. Контроль з боку держави за зміною суспільних потреб, за дотриманням загальноекономічних, соціальних пріоритетів, забезпеченням досягнень у сфері науково-технічного прогресу;
6. Сприяння розвитку регіонального ринку та споживчого сектору економіки регіону;
7. Створення нових систем управління комунальним сектором економіки;
8. Сприяння формуванню оптимальної структури господарського комплексу, здатної забезпечити найефективніший регіональний розвиток;
9. Створення різних типів спеціальних економічних зон як засобу стимулювання господарської діяльності в регіоні;
10. Забезпечення справедливого перерозподілу доходів різних регіонів з метою вирівнювання їх соціально-економічного розвитку.

Судячи з цього, державні регіональні програми діють можливість узгодити територіальні та галузеві інтереси, створити реальні умови для зближення рівнів виробництва і споживання основних товарів широкого споживання в усіх регіонах.

Прикладом ефективного застосування державних регіональних програм є створення створені на сьогодні в Україні спеціалізовані зони соціально-економічного розвитку: Сиваш, Явори, Донецьк та Азов, Славутич та зона туристко-рекреаційного типу " Курорт-поліс Трускавецька ". Шляхом законодавчого зменшення податкового тиску на суб'єктів господарювання, які знаходяться в цих зонах, були залучені додаткові інвестиційні ресурси, що позитивно вплинуло на соціально – економічний розвиток регіонів. Підготовлені також програми соціально-економічного розвитку Полісся, Поділля, Причорноморського та Придніпровського районів.

Схвалені Кабінетом Міністрів України заходи регіональних програм автоматично стають складовими державної програми економічного і соціального розвитку України.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бобков И.А. Регулирование воспроизводства инвестиций и основного капитала в рыночной экономике. – М.: НИИУправления, 1991. – 256 с.
2. Газибеков Д., Анеелиди М. Инвестиционная деятельность перед входением в рыночную экономику. – Ташкент: Изд-во ТИНХ, 1991. – 74 с.
3. Федоренко В.Г. Інвестиційний менеджмент. – К.: МАУП, 1999.
4. Щукін Б.М. Інвестиційна діяльність. – К.: МАУП, 1998.